

Anton Debeljak :

Majski sprehod.

V eter razdrobil je statve brezbrežnih oblakov:
strgal neskončne konopce, deževne vrvi:
zopet caruje nam Solnčece jako,
zopet daruje ognjene krvi.

Stopil sem v grad
— nima nič oken ne vrat —
zgolj slavaloki zelenja,
mlajev cvetočih se šuma nikoder ne jenja,
slednja potnica kot usteca žejna
sreba pa srka vas, majevi soki.

Starci nedeljski tam trije visoki
doli na polja strmijo brezmejna:
Orjejo ka-li po vrsti z negibnimi prsti,
te motne oči ko da sejejo brazde temotne,
žanjejo žito že v misli z razpeto rokó?

Duh moj jih spremlja pa moje oko
čez bujna ozemlja.
Dalje, še v lese, me nogi poneseta čvrsti.
Kakor da šibico bájanko imam med prsti:
taknem se žužka — otrpne ko mrtev,
taknem se kukca — že krogla je žrtev,
brsnem po listju — pa slinasti lazar po prsti
glinasti lazi iz tohlega groba,
palico v tla — pa studenček privreje.

Samega čar me je urekel: skozi bukove veje
kakor rebulja se lije lasulja — svetloba,
v želvo neznansko s spreminjastim ščitom je potok nabrekel,
starci nedeljski tam tihi so skalni menihi;
morda rojakom že roj je stoletij brez mene potekel?

*Srečen, nečim pomena — jaz me. — tj. 9
vse malo in malo gre
če je našeta Gregorčiča
449 fab*